

Arrest

nr. 172 981 van 9 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat C. BUYTAERT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Nigeriaanse nationaliteit en bent u geboren op 3 april 1981 te Benin City. U bent christen en uw etnische origine is Bini.

Toen u tien jaar oud was, kwamen uw ouders om het leven bij een verkeersongeval. Vanaf toen ging u bij uw tante E.C. wonen. Op school ging u een homoseksuele relatie aan met A.O.. Op 10 juni 2004 bezocht A.O. u in het huis van uw tante E.C.. In haar living begonnen jullie te kussen en elkaar aan te raken. Op het moment dat jullie elkaar kusten, kwam uw tante binnen. Ze riep dat wat jullie deden tegen de religie, cultuur en grondwet was en u moest veranderen. Op 1 december 2005 ging u

met A.O. naar buiten. Jullie kusten en omarmden elkaar. Mannen zagen dit, vielen jullie aan en u werd in de schouder gestoken. U ging naar een arts en verbleef gedurende een week bij A.O.. Toen u na één week bij uw tante E.C. aankwam, zei ze dat u niet meer welkom was, dat ze tegen uw vader vertelde dat u homoseksueel was en dat de familie van uw vader bij de politie aangaf dat u homoseksueel bent en hen vroeg u te arresteren en te vermoorden. Op 20 december 2005 gingen u en A.O. opnieuw naar buiten. Jullie ontmoetten dezelfde mannen die jullie eerder aanvielen en jullie vluchtten weg. U kon ontkomen, maar A.O. werd geraakt door een steen en overleed. Omdat u niet terug naar uw familie kon en de politie u zocht, vluchtte u naar Lagos. Daar woonde u twee dagen onder een brug, toen u de Belg W.C. (zo door u opgeschreven) ontmoette. Jullie gingen een homoseksuele relatie aan en telkens hij naar Nigeria kwam, hadden jullie contact met elkaar. Op 20 augustus 2006 ontmoette u uw volgende boyfriend, W.D. en diezelfde maand ging u bij hem wonen. Op 1 november 2006 kwam K., jullie buurman, binnengevallen op het moment dat u en W.D. seks met elkaar hadden. Hij greep een mes en stak uw partner W.D. dood. U kon ontkomen via het raam. U ging naar W.C. en vertelde alles wat u overkomen was. U gaf hem twee pasfoto's en hij regelde documenten voor u. Op 15 november 2006 vertrok u samen met W.C. per vliegtuig naar België. In het treinstation verloor u W.C. uit het oog en u had nadien geen contact meer met hem. Een vriend hielp u aan een onderkomen in Hoboken. Op 28 november 2006 werd u in Hoboken gearresteerd bij iemand die u onderdak gegeven had. U werd opgesloten in het gesloten centrum te Vottem. U diende er geen asielaanvraag in en werd na één maand vrijgelaten. Op 25 januari 2007 diende u een aanvraag tot regularisatie in. In maart 2007 benaderde u mannen en u gaf aan dat u ze aantrekkelijk vond. Ze gaven aan dat ze van vrouwen hielden en sloegen op uw wenkbrauw. U werd door hen met de dood bedreigd omdat u homo bent. Omdat u angst had, probeerde u te veranderen en ging u in 2007 een relatie aan met de Nigeriaanse P.I.O.. Op 15 april 2008 beviel ze van uw dochter I.S.. In december 2009 verliet ze u, omdat u haar zei dat u homo bent en u geen seks wou in haar vagina. In januari 2011 ging u een relatie aan met de Nigeriaanse J.O., omdat u angst dat dat mensen u zouden doden omdat u homo bent. Op 21 december 2011 beviel ze van uw zoon I.U.M.. Omdat u geen seks in haar vagina wilde en ze u zag met uw Nigeriaanse boyfriend E.K., met wie u in december 2014 een homoseksuele relatie aanging, liet Joy u zitten. U ging een relatie aan met E.V.E. en op 1 december 2015 deed u een verklaring tot wettelijke samenwoning met E.V.E.. Op 12 mei 2016 deed u opnieuw een verklaring tot wettelijke samenwoning met E.V.E.. Dit werd niet toegestaan en op 21 juni 2016 werd u gearresteerd en opgesloten in het gesloten centrum te Merksplas, waar u een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u verdere vervolging vreest door de uw familie en de gemeenschap en u vreest dat de overheidsdiensten u zullen arresteren en vermoorden omwille van de door u beweerde homoseksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel, verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit, een omstandig, gedetailleerd en spontaan relaas verwachten. Dit is in casu niet het geval.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u pas laatsttijdig een asielaanvraag indiende te België.

U verklaarde dat u op 15 november 2006 naar België reisde en u de dag later in België toekwam. Verder verklaarde u dat u op 28 november 2006 gearresteerd werd te België en u werd overgebracht naar het gesloten centrum te Vottem. Daar zat u gedurende één maand opgesloten, maar u diende er geen asielaanvraag in omdat u niet wist wat asiel was (gehoor CGVS, p.4). Toen u erop gewezen werd dat u op 25 januari 2007 een aanvraag tot regularisatie (9§3) indiende en u werd gevraagd waarom u geen asielaanvraag indiende, gaf u aan dat u naar een advocaat ging en u nooit van asiel wist (gehoor CGVS, p.5-6). In uw aanvraag tot regularisatie wordt echter als enige reden dat u niet terug kan keren naar Nigeria aangehaald dat u reeds geruime tijd in België verblijft en u niets of niemand meer heeft om naar terug te keren (zie administratief dossier). Van iemand die zijn land ontvlucht uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men verwachten dat hij ook onmiddellijk na zijn binnenkomst in België asiel aanvraagt. Het feit dat u dit niet deed en wachtte

– en dit zelfs pas deed nadat u bijna 10 jaar in België verbleef en u eerder op andere manieren een verblijf in België trachtte te bekomen –, toont aan dat de ernst van de door u ingeroepen uw vrees voor vervolging of van het risico op het lijden van ernstige schade in aanzienlijke mate kan worden gerelativeerd.

Er kunnen verder volgende bedenkingen te worden gemaakt bij de door u beweerde homoseksuele geaardheid.

Vooreerst kunnen bedenkingen worden gemaakt bij uw gedragingen te **België**, waar u van 2006 tot op heden verblijft.

Er dient te worden opgemerkt dat u in België in 2007 een relatie aanging met de Nigeriaanse P.I.O. en dat ze op 15 april 2008 beviel ze van uw dochter I.S.. In december 2009 verliet ze u, omdat u haar zei dat u homo bent (u zei letterlijk tegen haar dat u een meisje bent – gehoor CGVS, p.8) en u geen seks wou in haar vagina (gehoor CGVS, p.7 – 9). Verder ging u in januari 2011 een relatie aan met de Nigeriaanse J.O.. Op 21 december 2011 beviel ze van uw zoon I.U.M.. Omdat u geen seks in haar vagina wilde en ze u zag met uw Nigeriaanse boyfriend E.K., met wie u in december 2014 een homoseksuele relatie aanging, liet Joy u zitten (gehoor CGVS, p. 9 – 10). Verder ging u een relatie aan met E.V.E. en op 1 december 2015 deed u een verklaring tot wettelijke samenwoning met E.V.E.. Op 12 mei 2016 deed u opnieuw een verklaring tot wettelijke samenwoning met E.V.E.. Dit werd niet toegestaan (zie administratief dossier en gehoor CGVS, p.18). Toen u gevraagd werd of u wilde huwen met haar – wat u eerder verklaarde in uw aanvraag tot samenwoning (zie administratief dossier) – gaf u aan dat u een gewoon leven wou met haar omdat u geen familie heeft. Nog betreffende E.V.E. voegde u eraan toe dat de reden waarom u nog met haar bent is dat u seks in haar anus mocht hebben. U gaf aan dat u niet van seks in een vagina moet hebben en dat dit uw probleem is (gehoor CGVS, p.6). Uit voorgaande uitspraak blijkt dat u uw beleving van een duurzame relatie (in dit geval met een vrouw) zich louter beperkt tot een bepaalde vorm van seksuele activiteit.

U verklaarde weliswaar dat u in België in maart 2007 tegen (onbekende) mannen zei dat u ze aantrekkelijk vond, waarop ze aangaven dat ze van vrouwen hielden en u op uw wenkbrauw sloegen. Verder gaf u aan dat u door hen met de dood bedreigd werd, omdat u homo bent. U gaf aan dat de reden was waarom uw met bovenstaande vrouwen een relatie aanging en u angst had dat mensen u zouden doden omdat u homo bent en u probeerde te veranderen (gehoor CGVS, p.5-9 en p.18).

Vooreerst komt het totaal niet doorleefd – en dus niet geloofwaardig – over dat u (die uit Nigeria, een erg homofob land komt, die daar verschillende problemen gekend zou hebben wegens zijn homoseksuele geaardheid én van wiens twee partners gedood werden wegens hun homoseksuele geaardheid) onmiddellijk na aankomst in een nieuw land (België) – een land waarvan u sinds uw aankomst tien jaar geleden tot op heden van denkt dat homoseksualiteit verboden en strafbaar is – avances zou maken tegenover wildvreemde mannen.

Bovendien dient te worden aangehaald dat uw reden voor de verschillende langdurige relaties met vrouwen in België – namelijk dat u angst had dat mensen u zouden doden omdat u homo bent en u probeerde te veranderen – evenmin ongeloofwaardig over komt. Toen de dossierbehandelaar u vroeg waarom u in Nigeria dan nooit relaties aanging met vrouwen, gaf u aan dat u angst had om gedood te worden in België, maar niet in Nigeria omdat u geen gevoelens voor vrouwen hebt. U voegde eraan toe dat u weet dat gay zijn niet toegestaan is in België en het daarom is dat u in België wel met vrouwen samen was (gehoor CGVS, p.18). Toen u erop gewezen werd dat u in Nigeria ook problemen kende wegens uw homoseksuele geaardheid (volgens uw verklaringen ernstige problemen, namelijk verstoten dood uw familie, gezocht door de Nigeriaanse politie die u zou arresteren en doden, gestoken in uw schouder, twee homoseksuele partners van u die gedood werden wegens hun homoseksuele geaardheid), ontweek u de opmerking door te zeggen dat ze u ook in België willen doden (gehoor CGVS, p.18). Verder dient te worden gesteld dat uit uw bewering dat u in België verschillende relaties met vrouwen had om publiekelijk de schijn op te houden, enkel kan blijken dat u verkoos uw beweerde homoseksuele geaardheid niet publiekelijk te beleven, wat meteen uw onvoorzichtige en zelfs agressieve homoseksuele gedrag waardoor u beweerdelijk zou zijn vervolgd (zie ook infra), tegenspreekt.

Verder blijkt dat u **totaal onwetend bent betreffende de maatschappelijke en juridische positie van homoseksuelen in België**, het land waar u reeds tien jaar woont en waar u volgens uw verklaringen reeds homoseksuele relaties gehad heeft (en nog steeds heeft), waar u reeds contact heeft gehad met een advocaat en waar u volgens uw verklaringen reeds het slachtoffer werd van homofob geweld (gehoor CGVS, p.5-6 en p.7-9). Zo verklaarde u meermaals dat u weet dat het in België verboden is om homoseksueel te zijn (gehoor CGVS, p.5, p.7, p.9 en p.18-19).

Toen u gevraagd werd wat de Belgische wet zegt over homoseksualiteit, gaf u aan dat u de wet niet kent en u voegde eraan toe dat ze u misschien gaan doden. U gaf aan dat de dossierbehandelaar van het CGVS u weliswaar vertelde dat het interview vertrouwelijk is, maar hij misschien zal beslissen om u te laten doden. Toen u gevraagd werd of u het nooit vroeg aan uw boyfriend, gaf u aan van wel, maar

gaf u verder ontwijkend aan dat hij ook werd aangevallen (gehoor CGVS, p.7). Toen u gevraagd werd of u het homofoob geweld naar u toe in België aangaf bij de politie, gaf u aan van niet, omdat het erger zal zijn. U denkt immers dat de politie u – net zoals in Nigeria – zal opsluiten en doden (gehoor CGVS, p.7 en p.9).

Van iemand die daadwerkelijk de homoseksuele geaardheid heeft, die tien jaar in België woont, waar hij volgens zijn verklaringen reeds homoseksuele relaties gehad heeft (en nog steeds heeft), waar hij reeds contact heeft gehad met een advocaat en waar hij volgens zijn verklaringen reeds het slachtoffer werd van homofoob geweld mag men een zekere basiskennis ter zake verwachten. Bovenstaande vage verklaringen en onwetendheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw homoseksuele geaardheid én bijgevolg aan de vervolging die u omwille van uw geaardheid onderging.

Verder kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid.

U verklaarde homoseksueel te zijn en homoseksuele relaties gehad te hebben met verschillende mannen (gehoor CGVS, p.10-14). Toen u gevraagd werd vanaf wanneer u zich aangetrokken voelde tot mannen, gaf u aan dat u geen gevoelens voor vrouwen had, u naar een school met jongens ging en u steeds mannen zag in uw jeugd en met jongens opgroeide en niet met meisjes (gehoor CGVS, p.20). Toen u gevraagd werd wanneer u besepte dat u homoseksueel was, gaf u aan dat u besepte dat u homoseksueel was toen u op school een relatie had met A.O. en jullie seks hadden. Toen u gevraagd werd te vertellen over het moment van ontdekking / bewustwording van uw homoseksuele geaardheid, gaf u aan dat u steeds aan uw boyfriend dacht, hoe jullie seks hadden en u uw boyfriend belde dat u seks met hem wilde (gehoor CGVS, p.20). Toen u gevraagd werd welk gevoel u had toen u voor het eerst besepte homoseksueel te zijn, gaf u aan dat u gelukkig was, dat u blij was en u zich normaal voelde. Ook toen deze vraag nogmaals herhaald werd, bleef u bij uw antwoord en voegde u eraan toe dat u er geen probleem mee had ook al willen ze u doden u houdt van een anus, niet van een vagina (gehoor CGVS, p.20). Toen u gevraagd werd hoe uw door u benoemde 'homoseksuele leven met uw vriend A.O.' begon, gaf u aan dat jullie samen speelden, elkaar vasthielden, elkaar kusten en dan seks in elkaars anus hadden. Toen u gevraagd of het zo begon, gewoon plots kussen, gaf u aan van wel en u herhaalde dat jullie gewoon begonnen te kussen, seks hadden in elkaars anus en dat dan een relatie begon tussen jullie. Ook toen u gevraagd werd hoe u voor het eerst wist dat A.O. homoseksueel was, gaf u hetzelfde antwoord (gehoor CGVS, p.10). Toen u gevraagd werd hoe u zich voelde toen A.O. voor het eerst tegen u zei dat hij van u hield, gaf u aan dat u blij was en het voelde alsof het iets gewoons was (gehoor CGVS, p.10). Uit bovenstaande verklaringen, blijkt geenszins dat u uw homoseksuele geaardheid als problematisch ervoer – integendeel zelfs –, terwijl uit uw verklaringen, blijkt dat de Nigeriaanse maatschappij een overwegend homofobe houding aanneemt. Het komt weinig doorleefd en dus niet geloofwaardig over dat u zich – in een overwegend heteroseksuele en homofobe omgeving – volstrekt niet zou hebben gerealiseerd dat uw – pas ontdekte – homoseksuele geaardheid potentieel problematisch was, maar dat u hier – integendeel – zeer gelukkige gevoelens bij had en volstrekt niet besepte dat u afweek van de heersende norm. Verder blijkt uit uw uitspraken dat u uw homoseksuele ontdekking en beleving louter op het seksuele gebied kunt plaatsen, wat erg beperkt is en niet doorleefd - en dus niet geloofwaardig - overkomt.

Verder dient te worden vastgesteld dat u meermaals ondoorleefd risicovol gedrag stelde dat tot de beweerde problemen leidde.

U verklaarde dat A.O. u bezocht in het huis van uw tante E.C., jullie begonnen te kussen en elkaar begonnen aan te raken in de living van uw tante en ze binnenkwam toen jullie kusten, waarop riep en zei dat wat u deed tegen de religie, cultuur en grondwet was (gehoor CGVS, p.10). Toen u gevraagd werd waarom u zulk risicovol gedrag stelde (terwijl u wist dat Nigeria en homofobe maatschappij heeft waar homoseksualiteit verboden is), gaf u aan dat u van A.O. houdt, hij u kwam bezoeken, je iemand waar je van houdt overal kan kussen en het emotie was (gehoor CGVS, p.15).

U verklaarde verder dat u en A.O. op 1 december 2005 buiten wandelden (in Benin City) en jullie kusten en elkaar omhelsden, waarop jullie werden aangevallen. U gaf aan dat u de aanvallers niet kende, maar ze jullie aanvielen omdat het niet toegestaan is wat jullie deden en ze jullie normaal moeten doden wanneer jullie zulk gedrag stellen (gehoor CGVS, p.16). Toen u gevraagd werd waarom u opnieuw zulk risicovol gedrag stelde (terwijl u wist dat Nigeria en homofobe maatschappij heeft waar homoseksualiteit verboden is én jullie al eerder problemen kenden door zulk gedrag te stellen), gaf u aan dat hij uw boyfriend is en u van hem houdt en niemand u hoeft te vertellen wat u moet doen op straat (gehoor CGVS, p.16).

U verklaarde verder dat u op 1 november 2006 seks had in de plaats van uw boyfriend W.D., toen de buurman binnenviel en W.D. doodstak, omdat jullie seks hadden met elkaar. Toen u gevraagd werd hoe de buurman kon binnenkomen, gaf u aan dat de deur niet goed was, dat hij altijd 'gewoon' binnenkwam en jullie vrienden zijn. Toen u daarop gevraagd werd waarom u zulk risicovol gedrag stelde

terwijl u wist dat dat de deur niet goed was en de buurman steeds gewoon binnenkwam, gaf u plots aan dat jullie de deur blokkeerden voor jullie seks hadden, maar de buur de deur fel induwde. Toen u gevraagd werd waarom de buurman / vriend uw deur zou inbeuken, gaf u aan dat hij misschien dacht dat jullie niet thuis waren en hij misschien wou stelen (gehoor CGVS, p.17). Het komt niet doorleefd – en dus niet waarachtig – over dat u uw antwoorden wijzigt in functie van de door de dossierbehandelaar gestelde vragen. Dat u tot driemaal toe risicovol gedrag stelde, komt ondoorleefd en dus niet geloofwaardig over.

Vervolgens blijkt ook uw kennis van de juridische positie en de leefwereld van homoseksuelen in uw land van herkomst (net zoals die in België) quasi onbestaand te zijn.

Toen u gevraagd werd wat de Nigeriaanse wet zegt over homoseksualiteit, gaf u vaag aan dat het niet toegestaan is, ze u opsluiten en u zullen doden. Verder had u er geen idee van welk wetsartikel zich uitsprekt over homoseksualiteit (gehoor CGVS, p.17). Toen u verder gevraagd werd of u buiten uw 'boyfriends' andere kennissen of vrienden had die eveneens homoseksueel geaard zijn, gaf u aan van niet. Toen u gevraagd werd of u andere homokoppels kent, gaf u aan van niet. Toen u gevraagd werd of u hoorde van andere homoseksuelen die problemen kenden met de Nigeriaanse autoriteiten wegens hun homoseksuele geaardheid, gaf u aan van niet. Verder kende u geen beroemde Nigerianen die homoseksueel zijn of ervan verdacht worden (gehoor CGVS, p.21). Verder had u er niet alleen geen idee van dat homoseksualiteit in België toegestaan is; u gaf zelfs verkeerdelijk aan dat het in België verboden is om homoseksueel te zijn (gehoor CGVS, p.5, p.7, p.9 en p.18-19) en toen u gevraagd werd wat de Belgische wet zegt over homoseksualiteit, gaf u aan dat u de wet niet kent en u voegde eraan toe dat ze u misschien gaan doden (gehoor CGVS, p.7). U ging verder nooit naar een organisatie die opkomt voor de rechten van homoseksuelen of een organisatie waar homoseksuelen gemakkelijker in contact komen en over homoseksualiteit spreken (gehoor CGVS, p.21). U gaf aan dat u wel naar een gay club en gay café ging, maar toen u gevraagd werd hoe je zulke club of café kan herkennen, gaf u vaag aan dat u het zal weten omdat u gay bent. U gaf aan dat je aan de buitenkant niet kan weten of het een gay club of gay café betreft en u had er geen idee van of er specifieke kenmerken zijn om een gay club of gay café te herkennen (gehoor CGVS, p.21-22).

Er dient te worden opgemerkt dat uw kennis betreffende de juridische positie en de leefwereld van homoseksuelen in uw land van herkomst (en in België) erg beperkt is, wat frappant is voor iemand die beweert homoseksueel te zijn, homoseksuele partners te hebben gehad in Nigeria en beweert gezocht te worden in Nigeria wegens zijn homoseksuele geaardheid.

Bovenstaande vage verklaringen en frappante onwetendheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw homoseksuele geaardheid volledig en bijgevolg de vervolging die u omwille van uw geaardheid onderging.

Bovendien gaf u aan dat u vorig jaar uw paspoort hernieuwde [bij de Nigeriaanse ambassade] (gehoor CGVS, p.15). Het feit dat u bij deze vertegenwoordiging van de Nigeriaanse autoriteiten een verlenging van uw Nigeriaans paspoort aanvraag én verkreeg, toont aan dat de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' ten aanzien van deze autoriteiten niet aan de realiteit beantwoordt. Bovendien leverde de Nigeriaanse ambassade u dit document af, wat ze logischerwijze niet zou doen indien u daadwerkelijk gezocht werd.

Voor wat de veiligheidssituatie in uw land van oorsprong, Nigeria, betreft kan het volgende worden opgemerkt.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt duidelijk blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen, werd het zuiden van Nigeria, waar u, die beweert geboren en getogen te zijn in Benin City – Edo State, van afkomstig bent, tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg en u legde geen enkel begin van bewijs voor van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Een enig middel is afgeleid uit de schending van artikelen “48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955); Artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003; Materiële motiveringsplicht; Zorgvuldigheidsbeginsel; Verbod van willekeur.”.

2.2. Verzoekende partij herhaalt: “de bestreden beslissing stelt dat “Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.” (zie pg. 5 van de bestreden beslissing) :

C. Grieven

4. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet stelt dat (...)

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet stelt dat (...)

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stelt dat (...)

Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet stelt dat (...)

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat (...)

Artikel 3 van het EVRM stelt dat (...)

Art. 27 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt: (...)

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat het CGVS een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat het CGVS de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.”.

2.3. Verzoekende partij geeft een lange maar theoretische toelichting over vervolging, de bewijslast in asielzaken, de subsidiaire bescherming, de begrippen “zwaarwegende gronden” en “reëel risico”, de oorzaken van vervolging en de gronden van de conventie, het voordeel van de twijfel, de beoordeling van de geloofwaardigheid van asielaanvragen, de impact van trauma's, de objectiviteit van de toetsing van de asielaanvraag en het belang van documenten.

2.4. Hij vervolgt: “In Nigeria heerst er een sociale vijandigheid en discriminatie ten aanzien van homoseksuelen en zijn homoseksuele relaties illegaal. homoseksuelen kunnen zich niet tot de autoriteiten wenden voor bescherming. Indien een persoon niet op discrete wijze zijn homoseksualiteit beleeft maar op zichtbare wijze dan moet er een aan die persoon een beschermingsstatus worden toegekend. De Nigeriaanse autoriteiten beschouwen homoseksuele relaties als zijnde tegen de nationale waarden en cultuur. Straffen die werden gegeven aan homoseksuelen bedragen 14 jaar gevangenisstraf (Still Human Still Here, A Commentary on the January 2013 Nigeria Operational Guidance Note, 7 November 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5296f5c94.html>; United Kingdom: Home Office, Country of Origin Information Report - Nigeria, 14 June 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/51bf06554.htm>). Uit bovenstaande volgt dat verzoekers relaas strookt met de situatie van homoseksuelen in Nigeria. Inderdaad verzoekers tante deelde hem mee dat zijn homoseksuele activiteiten tegen de nationale waarden en cultuur zijn en verzoeker had een publiekelijk bestaan van homoseksualiteit waarvan getuige de dood van A.O.. Bovendien kan verzoeker zich niet wenden tot de Nigeriaanse instanties voor bescherming en zou hij sociaal gezien eveneens wederom het slachtoffer zijn geweld en discriminatie in Nigeria. Bovendien heeft de bestreden beslissing niet nagegaan wat het gevolg is voor terugkerende asielzoekers die asiel aanvroegen op grond van homoseksualiteit. Op zijn minst is de bestreden beslissing daardoor behept met een motiveringsgebrek.”.

Hij herhaalt: "In casu verliet verzoeker Nigeria omwille van zijn homoseksuele geaardheid en homoseksuele relaties, het betreft dus een probleem dat ernstig is en een risico voor zijn vrijheid vormt. Dit wordt bevestigd door de hierboven vermelde objectieve informatie. Zelfs indien er niet met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld –quod non- dat verzoeker in Nigeria zou worden vervolgd indien hij daar was gebleven, dan nog dient op zijn minst te worden vastgesteld dat verzoeker een redelijke kans heeft dat de vervolging plaats zal vinden. (...) In onderhavig geval riskeert verzoeker omwille van zijn homoseksuele geaardheid en homoseksuele beleving te worden vervolgd in Nigeria, waardoor hem op zijn minst de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.(...) In onderhavig geval is het duidelijk dat verzoeker zijn vervolging haar oorzaak kent in zijn homoseksualiteit en het aldus behoren tot de holebi groep. Hij ontvluchtte Nigeria immers omwille van problemen omwille van zijn homoseksuele relaties en homoseksuele geaardheid en twee van zijn voormalige partners hebben als gevolg van hun homoseksualiteit de dood gekend in Nigeria."

En voorts: "In voorliggende zaak is de bestreden beslissing ervan uit gegaan dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is, maar het CGVS stelt zich niet de vraag of het bestaan van een vrees voor vervolging kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden. De bestreden beslissing baseert zich voor de afwijzing van verzoekers asielaanvraag steeds op de door het CGVS beweerde tegenstrijdigheden en onduidelijkheden, maar analyseert de problematiek van homoseksuelen in Nigeria niet, zo verifieert zij geen mensenrechtenrapporten om de problematiek te analyseren en vast te stellen. Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd – quod non -, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn. Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op onwetendheid van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan. Verzoeker merkt op dat hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst. Hij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het CGVS zijn verklaringen zomaar éézijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig. (...)

8. Verzoeker wenst de overwegingen van de bestreden beslissing als volgt te weerleggen :

1) de motivatie van de bestreden beslissing is op zijn minst tegenstrijdig omdat het enerzijds concludeert dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers geaardheid, doch anderszijds de verklaringen van verzoeker aangaande zijn relaties vaststelt.

2) Verzoeker geeft spontaan verklaringen over de anekdotes van zijn homoseksuele relaties. Hij geeft gespecificeerd en duidelijk de aard en de draagwijdte van zijn relaties in detail weer. Op zijn minst is die openheid een indicatie van verzoekers homoseksuele geaardheid.

3) Homoseksualiteit en homoseksuele geaardheid is een uitermate subjectief onderwerp en bovendien is de belevingswereld van verzoeker onbekend voor de protection officer. De beleving van een relatie verschilt dus van situatie tot situatie, zoals dit overigens het geval is in heteroseksuele relaties. Daarom is het belangrijk dat de verklaringen beoordeeld worden vanuit het perspectief van asielzoekers zelf en hoe zij en de relatie worden gepercipieerd door dat zij geen geloof kan hechten aan de manier waarop verzoeker zijn homoseksualiteit ontdekte, de manier waarop verzoeker zijn homoseksuele geaardheid heeft ervaren en de manier waarop verzoeker relaties aanknoopte.

4) Als asielzoekers zich zelf identificeren als holebi, dan vormt dit voor UNHCR een aanwijzing voor hun seksuele geaardheid. Het CGVS verwacht dat asielzoekers zichzelf duidelijk bestempelen als holebi. (Zie onder meer: RvV nr. 58 043 van 18 maart 2011, RvV nr. 67 914 van 4 oktober 2011, RvV nr. 62 771 van 7 juni 2011 en CCE nr. 55 078 van 28 januari 2011). Verzoeker identificeert zich onmiskenbaar als homo zodat tevens aan die voorwaarde voldaan is.

5) Over de eerste holebi-ervaringen verwacht het CGVS dat asielzoekers meer details geven. (Zie onder meer: RvV nr. 71 262 van 30 november 2011, CCE nr. 82 296 van 31 mei 2012 en CCE nr. 67 095 van

22 september 2011). In voorliggend geval geeft verzoeker zoals gezegd op heel gedetailleerde wijze zijn eerste homoseksuele ervaringen weer zodat voldaan werd aan die vereiste van het CGVS.

6) Een homofobe omgeving sluit de beleving van de homoseksuele geaardheid niet uit. Dit is geen zwart-wit verhaal en nuances zijn belangrijk en noodzakelijk. Het UNHCR stelt dat van holebi's niet mag worden verwacht dat ze hun identiteit, meningen en kenmerken verbergen om vervolging te vermijden. Holebi's hebben evenveel recht op vrijheid van meningsuiting en vereniging als anderen.(UNHCR, Richtlijn over seksuele geaardheid, § 31).

Indien men de hierboven geciteerde bestreden beslissing volgt, dan krijgt men de indruk dat holebi-asielzoekers in homofobe landen noch in de private of publieke ruimte uiting kunnen geven aan hun seksuele geaardheid. Het hebben van of uiting geven aan seksuele relaties in de privésfeer wordt vaak niet geloofwaardig geacht, omdat de asielinstanties er van uitgaan dat iemand het koppel steeds kan betrappen. Dit leidt dan tot beslissingen dat het niet geloofwaardig is dat iemand gemakkelijk homoseksuele seks heeft. Of dat het niet geloofwaardig is dat iemand zijn homoseksuele geaardheid vertelt aan andere homo's, omdat de maatschappij nu eenmaal homofob is. Wat is er dan nog wel mogelijk in de privésfeer? Hun geaardheid uiten in het openbaar staat volgens het CGVS ook gelijk aan risicovol gedrag, en is dus volgens het CGVS niet aanneembaar in de homofobe context. Het kan inderdaad onvoorzichtig lijken om in een maatschappij die homoseksualiteit niet tolereert elkaar als homokoppel te kussen en elkaar te

omhelzen in het openbaar. Maar kan hen die onvoorzichtigheid verweten worden? Eventuele moeilijkheden tonen net aan dat zij hun identiteit niet vrij kunnen en mogen beleven. En dit terwijl de seksuele geaardheid een fundamenteel aspect uitmaakt van de identiteit. Discretie mag niet verwacht worden van asielzoekers om hun seksuele geaardheid discreet te beleven in hun land van herkomst. De seksuele geaardheid maakt immers inherent deel uit van de persoon zelf. Terwijl de dunne lijn tussen privésfeer en het openbare leven net aantoonde dat holebi's in homofobe landen geen normaal leven kunnen leiden en dus hun homofobe landen ontvluchtten. Bijgevolg kan aan verzoeker niet worden verweten dat hij homoseksuele relaties heeft en kan ook niet aan hem worden verweten dat die op een bepaalde manier tot stand kwamen die volgens de bestreden beslissing te makkelijk en onvoorzichtig waren. 7) Niet elke homo wil zich conformeren aan de gedragsregels in het homofobe thuisland. Niet elke homo voelt angst en vertwijfeling bij de ontdekking van de seksuele geaardheid. Iedere homo heeft een eigen identiteit en levenswandel die niet noodzakelijk samenvallen met wat de asielinstanties verwachten over wat homo zijn inhoudt.

Daarom is het noodzakelijk om ervoor te zorgen dat de achtergrond die de protection officer in beschouwing neemt om de asielaanvraag van verzoeker te toetsen, zo objectief mogelijk is.

En dat men bij de beoordeling van deze aanvraag niet vertrekt vanuit stereotypen. Niet alle mensen beleven hun seksuele geaardheid op dezelfde manier. Een goed begrip over de leefwereld van homo's afkomstig uit homofobe landen en over het proces van de ontdekking van de homoseksualiteit zijn onontbeerlijk om de asielaanvraag te beoordelen. In casu is de bestreden beslissing gebaseerd op een stereotype beoordeling van verzoekers homoseksuele geaardheid en homoseksuele contacten en relaties. Bovendien beperkt de bestreden beslissing zich tot het beoordelen van de verklaringen van asielzoekers, zonder zelf onderzoek te doen naar objectieve elementen die verifieerbaar zouden kunnen zijn. 8) Dat verzoeker geen documenten neerlegt over zijn identiteit en reisweg of enige andere documenten doen geen afbreuk aan zijn geaardheid noch aan zijn problematiek. Ook het gegeven dat verzoeker de socio-juridische positie van homoseksuelen in Nigeria en België niet in detail kent ondermijnt zijn asielrelaas niet en ondermijnt evenmin zijn geaardheid. Noch het gegeven dat verzoeker laat zijn asielaanvraag zou hebben ingediend doet geen afbreuk aan verzoekers problematiek en geaardheid of relaas. Bovendien zocht verzoeker eerst een intern vluchtalternatief (nl. Lagos). Ook het feit dat verzoeker zijn paspoort zou hebben verlengd doet geen afbreuk aan zijn relaas nu hij dit deed in de hypothese dat hij daarmee naar Duistland kon reizen om zijn kind aldaar te bezoeken en er administratieve formaliteiten dienaangaande te verrichten. 9) Het CGVS kan makkelijk zelf informatie opzoeken over het homomilieus in het land van herkomst zoals bv. over websites, organisaties die opkomen voor de rechten van holebi's, feiten in de media, ontmoetingsplaatsen.(Zie onder meer: RvV nr. 70 379 van 22 november 2011, RvV nr. 58 588 van 25 maart 2011, RvV nr. 64 916 van 15 juli 2011 en CCE nr. 81 918 van 30 mei 2012). Ook deze oefening heeft de bestreden beslissing niet gemaakt waardoor zij wederom haar actieve onderzoeksplicht miskent. Noch contacteerde het CGVS de geliefden van verzoeker in België teneinde zijn relaas na te gaan.

10) Verzoekers verklaringen en beleving van zijn seksuele geaardheid zijn niet in strijd met de algemene bekende feiten.

11) Homoseksualiteit is strafbaar volgens de wetgeving in Nigeria. In casu kan verzoeker dan ook geen beroep kon doen op zijn overheid om bescherming te verkrijgen. Bijgevolg moet verzoeker erkend

worden als vluchteling, minstens moet hem de subsidiaire bescherming worden toegekend. (zie in die zin : CCE nr. 69 532 van 28 oktober 2011).

12) Er was geen tolk Engels aanwezig tijdens het gehoor terwijl verzoeker daartoe had verzocht (zie stuk 1).

9. Uit bovenstaande overwegingen volgt op zijn minst dat verzoeker heel veel details heeft verteld over zijn seksuele relaties en over hoe hij zijn seksuele geaardheid ontdekte. Bovendien is de bestreden beslissing uitgegaan van een stereotype beeld van hoe Afrikaanse mannen in een homofobe context zich behoren te gedragen en hun seksualiteit horen te beleven zonder zich in te leven in verzoekers persoonlijke context en heeft de bestreden beslissing de verklaringen van verzoeker fragmentarisch beoordeeld. Tenslotte is het eveneens onmiskenbaar dat het feit van homoseksueel te zijn of een homoseksueel gedrag te vertonen in Nigeria wordt gestraft. Op zijn minst dient te worden vastgesteld dat gezien de activiteiten rond homoseksualiteit die de asielzoeker in België heeft ontwikkeld, zijn relaties met mannen in België, heeft verzoeker zijn seksuele geaardheid voldoende aangetoond. De homoseksuele geaardheid van verzoeker is ook hierdoor vaststaand waardoor dit als vaststaand feit in de algehele beoordeling van de geloofwaardigheid moet worden meegenomen. Bijgevolg dient op zijn minst aan verzoeker het voordeel van de twijfel te worden verleend (RvV 23 februari 2011, nr. 56,585).

10. Uit bovenstaande overwegingen blijkt dat de homoseksuele geaardheid van verzoeker vaststaat en dat de wetgeving alsook de maatschappij in zijn geheel in Nigeria homoseksualiteit of homoseksueel gedrag bestraft. Derhalve dient aan verzoeker de status van vluchteling, minstens de subsidiaire bescherming te worden toegekend.

11. Ook merkt verzoeker op dat de algemene situatie in Nigeria hem verhinderd ginds terug te keren.”.

Beoordeling

2.5. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.6. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekende partij kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat ze een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren.

Aangezien verzoekende partij de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekende partij werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekende partij kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.8. Verzoekende partij laat volledig na enige toelichting te geven op welke wijze de bestreden beslissing artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou schenden en in welke zin de beslissing zou indruisen tegen 'het verbod van willekeur'. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter dat niet alleen de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden, maar ook en in het bijzonder de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing zou worden geschonden (cf. RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekende partij blijft hier echter manifest in gebreke, door hieromtrent geen concrete toelichting te geven, waardoor het middel, wat dit onderdeel betreft, niet ontvankelijk is.

Nopens de vluchtelingenstatus

2.9. De asielzoeker dient zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk in te dienen, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen. Indien een asielaanvraag laattijdig wordt ingediend, dan ondergraaft dit de ernst van de beweerdde vrees en aldus de nood aan internationale bescherming. Verzoekende partij is niet ernstig waar zij onwetend is over de mogelijkheid asiel aan te vragen. Immers stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoekende partij meerdere pogingen ondernam om haar verblijf te regulariseren zodat zij alleszins op de hoogte was van de verblijfsrechtelijke procedures in België en verzoekende partij zich bewust was van haar illegaal en dus precair verblijf in België. Verzoekende partij heelt aldus geen enkel geldige of nuttige reden om niet eerder asiel aan te vragen indien zij de mening was toegedaan dat zij inderdaad internationale bescherming nodig had. Dit ondergraaft reeds op zich de waarachtigheid van deze nog *in extremis* ingediende asielaanvraag.

2.10. Dit klemmt *in casu* te meer nu verzoekende partij beweert haar medelandgenoten te vrezen zodat niet kan niet worden ingezien dat zij toch vooral met hen contact opzocht in België. Dat zij geen andere mogelijkheid zag en pas in het centrum voor illegalen voor de eerste keer vernam dat ze de asiel kon aanvragen, kan slechts de waarachtigheid van haar beweerdelijke contacten met homoseksuelen in België ondergraven. Immers het is niet redelijk om aan te nemen dat de Belgische LGBTI gemeenschap haar geen bijstand en raad konden geven, minstens haar de weg konden wijzen naar personen die haar verder konden helpen. Aldus dan de Raad *in casu* slechts vaststellen dat verzoekende partij niet diligent gehandeld heeft terwijl van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. De nalatige handelingen van verzoekende partij relativiseren als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vervolging en doen bovendien het vermoeden rijzen dat zij louter asiel aanvroege om een gedwongen repatriëring te vermijden.

2.11. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen

om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

2.12. Verzoekende partij is dan ook niet ernstig waar zij voorhoudt dat de bewijslast omgekeerd zou liggen en zij de commissaris-generaal verwijt geen onderzoek te hebben gedaan naar de situatie van de homoseksuelen in Nigeria. Het is verzoekende partij die de door haar aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen. De onderzoeksplicht van de commissaris-generaal strekt zich uit tot de door de asielzoekers aangebrachte elementen, context en documenten. Daarenboven beschikt de commissaris-generaal over een discretionaire marge wat de beoordeling van de waarachtigheid en het gewicht van de aangevoerde elementen en documenten betreft, waarbij de door de commissaris-generaal gegeven motivering afdoende en daadkrachtig moet zijn. Hoe dan ook de CGVS heeft de toestand en context onderzocht en betwist niet dat de situatie voor homoseksuelen in Nigeria ernstig kan verontrusten. De argumenten van verzoekende partij om dit nogmaals te bevestigen zijn dan ook niet nuttig wanneer de kern van de afwijzende beslissing van de commissaris-generaal erin bestaat dat de homoseksuele geaardheid van verzoekende partij ongelooftwaardig is.

2.13. De Raad stelt vast dat de ongelooftwaardigheid van de homoseksuele geaardheid van verzoekende partij uitgebreid en correct werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk het asielrelaas op zijn individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas of dat er enkel verwezen werd naar algemeen beschikbare informatie, noch dat de beslissing niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd.

2.14. De Raad benadrukt dat wanneer de kandidaat-asielzoeker geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en dient de seksuele oriëntatie te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker (UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 35). Indien stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit vermeden moeten worden, dan kan de geloofwaardigheid wel degelijk blijken uit de asielzoekers verklaringen betreffende zijn of haar bewustwording en het aanvoelen van zijn of haar seksuele identiteit (UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 36). Een beweerde homoseksualiteit kan immers slechts aannemelijk worden geacht wanneer de asielzoeker blijk geeft van een kennelijke emotionele en seksuele voorkeur voor personen van hetzelfde geslacht.

2.15. Het argument dat verzoekende partij zenuwachtig of getraumatiseerd was, is niet meer dan een blote bewering dat niet uit haar verklaringen kan blijken. Hoe dan ook doet dit geen afbreuk aan de plicht dat verzoekende partij bij machte moet zijn om een volledig en coherent verhaal te vertellen waarom zij haar land verlaten heeft en er niet naar terug kan gaan. Integendeel verzoekende partij is expliciet en zelfs bijzonder gedetailleerd over de wijze waarop ze seks met mannen beleeft zodat ze niet achteraf kan stellen dat ze enigszins belemmerd was in haar uitspraken en antwoorden. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat er bij aanvang van het verhoor uitdrukkelijk op gewezen werd dat "*Als u een vraag niet begrijpt, gelieve dat onmiddellijk aan te geven zodat de vraag kan worden herhaald of op een andere manier kan worden uitgelegd*", wat verzoekende partij niet heeft gedaan.

2.16. Uit het asielrelaas van verzoekende partij kan geenszins enige homoseksuele geaardheid van verzoekende partij blijken. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet verder komt dan seksuele handelingen te poneren met een man of mannen en dan nog op een stereotype wijze. Immers verzoekende partij blijft bij het poneren dat ze seks had met mannen in Nigeria en in België terwijl ze het bestaan van deze mannen niet nader kan aantonen en deze noch gedegen, noch diepgaand kan beschrijven. Verzoekende partij beperkt zich tot te stellen dat de Nigeriaanse vrouwen hun relatie met haar verbroken omdat ze vermoedelijk homo zou zijn maar komt niet verder dan loutere beweringen. De Raad kan bovendien slechts vaststellen dat ze na het verbreken van haar relatie(s) met vrouwen, ook enkel opnieuw met vrouwen een relatie aanging. Uit het administratief dossier kan geenszins blijken dat verzoekende partij niet in staat is een enkele, ook niet minimale, relatie te beschrijven die ze met een man zou hebben gehad. Integendeel uit het CGVS-gehoor blijkt wel dat verzoekende partij de vrouwen waarmee ze samenwoonde en waarmee ze kinderen had of opvoedde, kan beschrijven.

2.17. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat indien verzoekende partij wel wist dat homoseksualiteit erg zwaar bestraft kan worden in Nigeria dan kon ook verwacht worden dat ze haar gedrag hieraan aanpaste, wat volgens verzoekende partij niet het geval was. Uit haar verklaringen blijkt

dat verzoekende partij zich herhaaldelijk seksueel op een uiterst onvoorzichtige wijze zou hebben gedragen in Nigeria niettemin dit risicovolle gedrag bijzonder zwaarwichtige gevolgen zou hebben gekend (moord en doodslag van haar partner). De toelichting dat niemand haar hoeft te vertellen hoe zij zich diende te gedragen, komt dan ook voor als een oppervlakkige niet geëngageerde toelichting.

2.18. Voorts indien de homoseksualiteit van verzoekende partij het kernpunt is van haar leven, en zij hiervoor naar Europa vluchtte, dan kan verwacht worden dat zij navenante interesse toont in de LGBTI gemeenschap van het land waar ze thans woont en zich tevens bevraagd over haar eigen land. Integendeel er kan blijken dat verzoekende partij evenmin zich in België heeft geïnteresseerd in de homogemeenschap en ze zelfs van geen vrij algemene kwesties op de hoogte is. Na een verblijf van 10 jaar wist ze zelfs niet weet dat homoseksualiteit niet strafbaar is in dit land en mannen kunnen huwen, wat enkel getuigt van verregaande desinteresse die andermaal aantoonst dat ze niet verder komt dan boutte verzonnen beweringen. Immers indien verzoekende partij wel voldoende ondernemerszin had om en reis naar Europa te plannen en een visum aan te vragen dan kan verwacht worden dat ze de redenen waarvoor ze een dergelijke reis diende te ondernemen ook ernstig had overwogen. Dit is in deze, manifest niet het geval.

2.19. In voorliggend beroep wordt geen ernstig verweer aangebracht om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van boutte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses. Het komt nochtans aan verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar ze evenwel in gebreke blijft. Verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.20. Ten slotte benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag.

2.21. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.22. Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Er kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aldus nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

2.23. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.24. Verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat ze voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze baseert zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit de verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier kan blijken dat verzoekende partij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.25. Waar verzoekende partij verwijst naar een bericht van Buitenlandse Zaken kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in het zuiden van Nigeria geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van “COI Focus: Nigeria: Veiligheidssituatie” van 24 maart 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen, werd de regio waar verzoekende partij afkomstig is (Benin City- Edo State) tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.26. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.27. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.28. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. CROMBECQ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. CROMBECQ

K. DECLERCK